

Szeptember, 1955

Ülök a hegy kiugró csontos térdén.
 A völgyben, lenn, még tétováz a nyár.
 Mézsárga nedv csorog a fáknak kérgén,
 s az érett szőlőfürt puttonyra vár.
 Lombszönyegek futnak a kerti házig —
 vörösek, rozsdá-biborak, lilák. —
 Az ágyakban a rózsa még virágzik
 s már délre húznak fenn a vadlibák.

Ülök a hegy kiugró csontos térdén
 s bámézkodom. Szipákoló, tömött
 csibukjából füstfüggönnyel szó egy kémény
 és körbehúzza a vidék fölött,
 majd elteríti könnyedén alattam
 s fölémlibbenti. Vak, tömör falak
 szorítanak. S jaj, oly magam maradtam
 mint a halott a szemfedél alatt.

Orvul reám tör egy hideg fuvallat
 s jeges folyókként futnak az erek
 testemben. Tán kit végórája vallat,
 a haldokló ily érzéstől remeg.
 A föld is lassan hül alattam, s nincsen
 semmim, mivel melengetném magam.
 Szívemre nyütt, fakó hitem terítsem?
 Lukás köpeny a hit, haszontalan.

*

Elment a nyár. A zöld vetés kiégett
 s a kertekben virágot hoz a gaz.
 Ez hát a szép, megálmodott Igéret?
 Becsaptál volna víg, kacér Tavasz?
 Hazudtál? Te... Mért mocskoltál be akkor
 mint utcanő a tiszta gyermeket,
 te szajha Nyár! Csaló! Hamis aranykor...
 Hogy esküdöztem, s hittem is neked...

Úgy hittem, mint a gyermek a csodában
 ősz-estéken mesélte nagyanyó:
 a dióban egy kis tündérr király van,
 s a kukacot kiűzi ő, a jó...
 Hazug mesék! Kővér kukacok esznek
 gyümölcsöt, lombot. S mint öreg dizóz,
 kifosztottan, hideglelősen reszket
 a néma gazdasszony, a vézna Ősz.

*

Elment a nyár. Ősz, tél, tavasz lesz újra.
Tavasz lesz? Újra-ébredés? Piros,
feszlő rügyek a fákon összebújva
melengtetnek egy új, szebb júniust? ...
Tavasz lesz! Friss, merész hajtások győznek
fagy-márciusok zord, makacs telén ...
Takarj be! Védj! Ne hagyj a céda Ősznek,
melengess, óvj önámító Remény!

Keserű szonett

(Részlet, egy készülő szonettciklusból)

Az asszony álmát feltöri a vekker,
kezét a bütykös, százágú dolog.
Utána ébred a lúdbőrös reggel
s vele alusznak el a csillagok.

Szobája csak minden vasárnap tiszta.
Férjének kurta cédulán üzen.
Haja a szalmiák szagát beissza.
Hitét könnyűé oldja az üzem.

S a centivel kimért erkölcs nem érti
mért dobja el nyútt hitvesét a férfi
és teljességet másnál mért keres?

Mért költi pénzét utcanőre, borra,
s a ringyók csókját mért kóstolja sorra
mint árui ízét a fűszeres.

BALÁZS MARGIT

Szüret

Mosolygó, dús szőlőszemek,
Édesek mint a méz.
Szorgos, szüretelő kezek,
A szív ma dalra kész.

S míg gyöngyöt vet az erjedés,
Alászáll a salak,
Elvégzi dolgait a prés,
S a szomjazó ajak.

Megerjed itt a bánat is,
Bús álmok habja forr.
S leönti mind, ami hamis,
Egy jó pohárka bor.